

[Viggo Starcke.]

spørgsmål om, hvorvidt han kunne give nogen garanti for, at udpumpningen af Marshallmidlerne ikke ville give inflation — og jeg vil derfor gentage mit spørgsmål.

Den højtærede statsminister besvarede heller ikke mit spørgsmål om, hvorledes ordene om ligestilling og gensidighed i vilkårene med hensyn til handelens frigørelse skulle forstås. Betyder denne udtalelse i åbningstalen, at Danmark vil arbejde på, at andre lande skal nedbringe deres toldsatsler til Danmarks niveau? Eller betyder den, at Danmark, hvis det ikke lykkes at få andre lande til at afvikle deres restriktioner og nedsætte deres toldsatsler, da vil stramme sine egne restriktioner og forhøje sine egne toldsatsler, til de har opnået ligestilling og gensidighed med andre landes? Jeg synes, at dette spørgsmål er så vigtigt, at vi må have et svar. Jeg tillod mig i min tale i fredags oven i købet at stille spørgsmålet to gange, og jeg rettede det for en sikkerheds skyld til hele tre ministre. Jeg vil derfor gerne igen rette det spørgsmål til den højtærede statsminister, hvorledes ordene om ligestilling og gensidighed skal forstås.

Jeg fik heller ikke noget svar på mit spørgsmål til den højtærede undervisningsminister eller den næsten endnu mere højtærede statsminister om, hvorvidt der foreligger en vurdering af de kostbare klenodier, som de islandske håndskrifter er.

Selve forspillet til regeringsskiftet er blevet nøje gennemgået. Det ser ud til, at alle partier vil tillægge andre partier æren for, at vi fik en socialdemokratisk regering. Det eneste parti, man næsten vil frakende enhver andel, synes at være socialdemokratiet selv. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har et par gange sagt, at det var socialdemokratiet, retsforbundet og kommunisterne, der anbefalede kongen en socialdemokratisk regering. Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard ved, at det er forkert at fremstille det sådan, for det skete først efter, at de andre regeringmuligheder var bristet. Overfor

kongen anbefalede det radikale venstre først og fremmest en regering bestående af socialdemokratiet, venstre og det radikale venstre, og partiet vidste på det tidspunkt, at både venstre og socialdemokratiet havde afvist denne mulighed. Dernæst erklærede de radikale overfor kongen, at de ville stille sig loyalt overfor en ren venstre-regering og en socialdemokratisk regering, og de radikale vidste på dette tidspunkt, at den tidligere statsminister havde afslået at danne en ren venstre-regering. Efter mit skøn er man nødt til at give landets konge oprigtige råd, ikke tvetydige råd, og da to af de tre muligheder, det radikale venstre pegede på, i forvejen var afskrevet, kan man med lige så stor ret hævde, at de radikale i realiteten anbefalede en socialdemokratisk regering. Men ud af alle forklaringsstagerne stiger med større og større klarhed de konservatives ansvar. Jeg vil gerne minde om den artikel, som redaktør Anders Vigen skrev i „Berlingske Tidende“ den 28. september — jeg vil gerne have lov til at bringe et kort citat. Dér skrev Anders Vigen om de konservative:

„Hvorfor skal de sværge til liberalistiske dogmer, når det dog er den naturlige konservative indstilling, at man skal tage sig fordele, hvor man finder dem? Og kan der ikke tænkes områder, hvor konservatismen stillet på egne ben har mulighed for at snakke fornuft med en socialdemokratisk regering?“

Sandheden er altså, at det var de konservative, der lokkede venstre ind i planerne om at føre toldpolitik. Sandheden er, at det var de konservative, der lokkede venstre til at standse liberaliseringen. Sandheden er, at da det kom til stykket, ville de konservative ikke for alt i verden have en regering bestående af venstre, radikale og retsforbundet, en regering, der ville kunne fuldføre liberaliseringen og gøre en ende på alle toldplaner og -intriger. Venstre kan altså takke de konservative degne for det ringe resultat.

Jeg bruger dette udtryk med hjemmel i